

fuldstændig, skal Arbejderen have en Pengesum af mellem 1,800 og 4,800 Kr., og hvis Arbejdsevnen kun er forringet, skal denne Pengesum beregnes efter den Forringelse, som Arbejdsevnen har lidt. Endvidere tilkommer der den tilskadekomne en Dagpenge, beregnet efter de under Nr. 1 givne Regler, for et Tidsrum af 13 Uger. Men saa staa der: „I det saaledes beregnede Beløb fradrages, hvad den tilskadekomne allerede har oppebaaret i Dagpenge ifølge Bestemmelsen under Nr. 1“. Jeg synes, at det er højest uklart, thi i det ene Tilfælde siges det, at han skal have en Erstatning i Henhold til sin Løn af mellem 1,8—4,800 Kr., og dernæst siges der, at han endvidere skal have en Dagpenge, men saa skriver man til Slutning, at Dagpengene skulle regnes fra. Jeg synes, det er højest uklart, og vil gerne udbede mig Oplysning om, hvorledes dette skal forstaas. Der er optaget en Bestemmelse i § 10, som jeg ogsaa er meget imod, og jeg vilde ønske, at denne Bestemmelse, eller rettere sagt hele § 10, ikke stod i Loven. Denne Bestemmelse om, at den vedkommende skal lade sig underkaste Lægebehandling kan være meget god, og den er i sig selv naturlig. Men der er sat den Bestemmelse ind, at naar det undlades, eller den tilskadekomnes Helbredelse modarbejdes ved Tilførsættelse af Lægens Forskrifter, fortaer han efter Omstændighederne helt eller delvist sit Krav. Og der siges endvidere, at Arbejdsgiveren eller den, der i øvrigt efter denne Lov hæfter for Forsikringskravet, er berettiget til at lade den tilskadekomne tilse af en Læge. Hvis man nu tænker sig et Forhold, hvor Arbejdsgiveren vil gøre alt muligt for at slippe, hvor han ikke synes om Arbejderen, eller hvor der er et spændt Forhold imellem dem, vil man indse, at der kan fremkomme adskillige Bryderier for den vedkommende Arbejder, idet Spørgsmaalet om Fastsættelsen af hans Erstatningskrav kan blive udskudt i en uvis Fremtid for Undersøgelsen af en Paastand om, at han ikke nøje har fulgt Lægens Forskrifter. Der kan være saa overordentlig mange Ting, det kan komme til at dreje sig om, rene Petitesseer. Jeg erindrer, at jeg en Gang for mange Aar siden var kommen til Skade, og den Læge, som behandlede mig, paalagde mig, at jeg hver Dag skulde tage 2 Lod engelsk Salt. Det var ganske overflødigt. Da jeg havde taget det en Dag, behøvede jeg det ikke mere, men i 8 Dage i Træk ordinerede han, at jeg skulde tage 2 Lod engelsk Salt om Dagen. Det vilde have haft en højst uhel-

dig Virkning paa mig, hvis jeg havde taget det, og jeg gjorde det som Følge deraf ikke. Men sæt nu, at en, der havde Erstatningspligt over for mig, i det foreliggende Tilfælde havde kunnet konstatere, at jeg ikke havde spist alt dette engelsk Salt, saa kunde det godt være, at han vilde sige, at jeg havde tilsidesat Lægens Forskrifter. Jeg mener, at den Slags Ting er der ikke særlig Anledning til at optage i en Lov, hvor det ligger i Sagens Natur, at den paagældende maa underkastes Lægebehandling og naturligvis maa følge Lægens Forskrifter i Almindelighed. Omstændighederne — en saadan Ting f. Eks. som den, jeg nu nys nævnte — kunde dog bevirke, at man maatte se bort fra Lægens Forskrifter; uden at det i nogen som helst Maade vilde bidrage til at forhale Helbredelsen, tværtimod kunde det bidrage til, at man kom lidt hurtigere op igen. Men saa kommer det andet Spørgsmaal, nemlig at den ene Læge skal kontrolere den anden. Det vil jeg overlade til Lægerne at udtale sig om — vi have jo et Medlem af Lægernes Kreds her i Salen. Jeg er sikker paa, at det kan bidrage adskilligt til at skabe Forvirring og Bryderier. Thi man kan jo ikke tænke sig, at den Læge, Arbejdsgiveren antager, antages af ham med andet Formaal for Øje end det i særlig Grad at varetage hans Interesser. Hvorledes ville imidlertid to Læger komme til at staa over for hinanden, naar den ene mener, at han ifølge sit Kald maa kræve, at Lægebehandlingen fortsættes og skal ske paa den eller hin bestemte Maade, og den anden siger: Jeg paastaar, at Patienten skal behandles paa denne derfra forskellige Maade, eller at hans Sygdom overhovedet ikke kræver, at han længere er under Lægebehandling? Hvem af disse skal den paagældende rette sig efter, og hvorledes vil Forholdet blive her? Jeg tror, at det er ret uheldigt, at man har indsat den Bestemmelse oppe i Landstinget, og jeg tror ikke, at den i nogen Maade vil bidrage til at gøre Loven billigere eller bedre enten for Arbejdsgiveren eller Arbejderen.

Det ærede Medlem for Horsens (Wulff) gjorde en Bemærkning om, at han ikke var tilfreds med den Sammensætning, Arbejderforsikrings-Raadet havde faaet, og henstillede til Arbejderne, om de vare tilfredse. Jeg skal sige: Nej, det ere vi i Virkeligheden ikke, vi ere lidet tilfredse med Loven i al Almindelighed, og vi ere heller ikke tilfredse med Arbejderforsikrings-Raadet. Men naar vi have slaaet os til Taals med